

	Rbd.	ß.
Skive	729.	16.
Narhøus	5,091.	22.
Skanderborg	637.	„
Horsens	3,543.	80.
Randers	4,765.	8.
Ebeltoft	667.	38.
Mariager	405.	16.
Hobro	553.	16.
Grenaa	648.	„
Ribe	1,778.	2.
Varde	1,020.	80.
Ringkjøbing	890.	8.
Holstebro	852.	2.
Lemvig	494.	24.
Belle	1,943.	24.
Fredericia	3,184.	60.
Rolding	1,875.	70.

Motiverne til Ovenstaaende ere saalydende: Da de politiske Forhold stillede sig saaledes, at det blev en uafviselig Nødvendighed, at en Krigsskat af samme Beløb som den ved Forordningen af 5te Juni 1848, jvfr. Placat 26de August næstefter, paabudne, maatte udskrives paany for at bære de Finantsaaret 1850—51 vedkommende Udgifter, var en af de første Betragtninger, som paatrængte sig, den, om Krigsskatten helst maatte udredes paa samme Maade, som efter Forordningen af 1848, eller om ikke en Indkomst- eller Formuesskat maatte være at foretrække. Regjeringen i Almindelighed og Finantsministeriet i Særdeleshed er ingenlunde imod sidstnævnte Skatte- maade. Man antager meget meer, at den, — alle praktiske Bæmseligheder ved dens Udførelse og især ved dens Indførelse af nyt uagtet — dog har sine afgjorte Fortrin, naar Lun Tiden, paa hvilken, og Forholdene, under hvilke den indføres, tages i tilbørlig Betragtning. Men herved er saameget større Forstigtighed nødvendig, som bemeldte Stats Fortrin væsentligt er afhængigt af dens Dykrævelsesmaade, altsaa af den herfor lagte Plans Fuldstændighed og Afspasning efter Landets Forhold. At de nærværende Tidsumstændigheder nu vistnok ere mindre gunstige for Indførelsen af nye meget indgribende Skattereformer, baade af Hensyn til den mellem Fred og Krig svævende Tilstand, hvori Landet befinder sig, og fordi der for

Regjeringen har været saameget andet at tage vare saavel i det Indre som i det Ydre; at det fremdeles er tvivlsomt, om en Formues- og Indkomstsskat, med hvilken Mange forbinde et fra Virkeligheden heelt afvigende Begreb, vilde tiltale navnlig den store Deel af Befolkningen, som her beskæftiger sig med Agerbrug, og hvis rene Indkomst ikke lader sig opgjøre uden Undersøgelser, som i Begyndelsen ville synes meget nærgaaende, og i alt Fald ere meget uvante; at det endvidere synes, som om Folket i det Hele ingenlunde higer meget efter flere Forandringer, men snarere turde være tilbøieligt til at frygte for mange end for faa; at endelig Regjeringen ved nu, inden en ny Communallov er givet, at skulle indføre en Formues- og Indkomstsskat, vilde i en særdeles Grad føle Savnet af tilstrækkeligt udviklede kommunale Institutioner især paa Landet, hvor derhos Skatten, afføet derfra, alligevel vilde frembyde de største Bæmseligheder, — alle disse Betragtninger, i Forbindelse med de Hindringer, som det samme Anliggende har havt at overvinde, og tildeels først i Løbet af flere Aar syldestgjørende har formaact at overvinde andetsteds, vilde ikke have afholdt Finantsministeriet fra at søge Sagen fremmet her, saafremt den Dypgave havde foreligget, for et længere Naremaal eller for bestandigt at udskrive et betydeligt aarligt Tillæg til de hidtil paa Landet hvilende Skatter og Afgifter t. Ex. af en halv eller een Million Rbdlr. aarlig, hvilket Beløb turde være for anseeligt at udskrive efter de her allerede bestaaende Skattemormer, og som neppe paa hensigtsmæssigere og billigere Maade vilde kunne indvindes, end ved en af Nytt paalignet Formues- og Indkomstsskat. Men Dypgaven er for 1850 en heel anden. Her handles ikke om en fortsat aarlig, først i Aar begyndt, Skatteudskrivning af en halv eller en heel Million, men om en extraordinair, som man tør haabe for sidste Gang nødvendig, Krigsskat af mangedobbelt Beløb. Her er fremdeles ikke Talen om at kunne forsøge sig frem med en ny Skattemorm, saaledes som Erfaring viser, at man stedse maa med en Formues- og Indkomstsskat, fordi det er ugjorligt fra første Færd af at indrette den med tilstrækkelig Sikkerhed. Her